

291

7 23

choáng vào xương hàm khiến Văn Bình xúng vụng.
Chàng phải tựa lưng vào gốc thông để khỏi lăn
chiêng ra đất.



X

Hai Bồi

BỒI là con bài liên hệ đến đàn ông. Nếu thấy 2 BỒI đi liên nhau thì chắc chắn bị lường gạt. Đó là bồi đứng, bồi lộn ngược thì chỉ xảy ra vọng ngữ. 2 già đứng lại dẫn đến hợp tác, cũng như 2 dằm hoặc 2 lá 9.

KHÔNG phải là ngoa khi nói rằng thiếu đàn bà thì vũ trụ này không còn nữa. Thiếu đàn bà, nam giới sẽ rầu muốn chết. Văn Bình lặn lưng vào nghề điệp báo, từng phút, từng giây đùa rồn với Tử Thần, một phần vì năng khiếu thúc giục, song phần lớn vì nghề điệp báo tạo nhiều hoàn cảnh để gặp đàn bà đẹp.

Mỗi lần tao ngộ, Văn Bình đều nhìn rách khóc mắt vì người chàng gặp đẹp ôi là đẹp. Đẹp đến nỗi so sánh với những bóng hồng đã qua chỉ là võ sinh nhập môn với bậc thầy siêu đẳng. Định mạng thật trớ trêu... chàng từng đối diện những giai nhân đẹp nhất. Mà đã là đẹp nhất thì không thể tìm ai đẹp nhất hơn nữa.

Thật trớ trêu... vì giai nhân lái xe Lin-côn kiểu giành cho Tổng Thống Mỹ và đại tỉ phú quốc tế lại đẹp nhất trong số những giai nhân đẹp nhất chàng được giáp mặt trong cuộc đời vào sinh ra từ đây bờ hôn lạnh, và cũng đây thích thú.

Nàng mở cửa xe và uyển chuyển bước xuống. Cửa xe mở ra làm đèn bên trong bật sáng nên Văn Bình thấy rõ vị nữ lưu là hành khách duy nhất. Ngoài nàng ra không còn ai nữa. Người đẹp quý phái như nàng mà lái xe, điều này khiến Văn Bình suy nghĩ. Đường dọc bờ hồ ngoằn ngoèo, chiếc Lin-côn lại đồ sộ như chiến xa con Cọp, nàng phải là tài-xế giàu kinh nghiệm tay bánh mới không gây ra tai nạn.

Nàng mặc toàn trắng, tóc nàng buông lơi sau lưng, màu tóc bạch kim óng ánh dưới trăng, trắng hơn cả màu áo. Màu trắng gợi cảm này tương phản với màu nâu của làn da. Màu nâu thật ròn của nàng chứng tỏ nàng vừa nghỉ mát từ vùng biển về.

Đàn ông thường dễ rung động trước đàn bà có tấm thân đều đặn, ngực và mông nở nang, càng nở nang nhiều càng tốt, miễn hồ nở nang theo tỉ lệ nghịch với vòng bụng. Tuy nhiên, đều đặn cũng chưa đủ. Phải đầy đặn nữa. Cô gái đứng cách chàng 5 mét lại khác, nàng không có nhiều thịt và nhiều đường cong tròn trịa, vòng mông và vòng ngực của nàng chỉ độ 95 phân tây, nghĩa là ở mức độ trung bình Âu Châu. Nàng gầy và dài, thân thể dài đã đành, cả cánh tay và cặp giò cũng dài quá khổ. Nàng đặn giẹp mông, tóc lại không

chải bông, vậy mà đứng cao bằng chàng. Phụ nữ phương tây cao bằng chàng là chuyện cơm bữa, nhưng ở đây giai nhân lại không có mũi lõ, không có mắt biếc, nên chàng hơi sững sốt.

Vẻ đẹp của nàng hiện ra trên khuôn mặt lồ lộ. Những họa sư khét tiếng trên hoàn vũ về tài vẽ người đẹp cũng vị tất vẽ được một khuôn mặt đẹp như nàng. Môi, má, trán, mũi, cổ, vai... tất cả đều được hóa công nhào nặn một cách tuyệt kỹ, chỉ nhìn cổ nàng và bờ vai trần của nàng là gân cốt đang cứng như dây đàn tây ban cầm vụt mềm nhũn và run lầy bầy.

Nhưng chi tiết làm Văn Bình xụi lơ trong khoảnh khắc là đôi gò bồng đảo nhọn hoắt như sắp đâm xuyên làn áo, và đặc biệt là cặp giò dài. Nàng mặc loại quần cộc ngắn ngắn và khêu gợi hơn cả mini-giuppy đệ nhất ngắn ngắn và khêu gợi nên cặp giò trường túc trở nên dài thêm.

Giai nhân vừa bước xuống mùi thơm đã xực nức. Văn Bình là kẻ sành nước hoa mà bí xì, không gọi được tên. Chàng có cảm tưởng nước hoa của nàng được pha trộn với thuốc mê, đàn ông có trái tim bằng thép trui cũng ngất ngây như cậu thanh niên bỏ ngõ vào đời.

Nếu giai nhân rành rang trên con đường vắng

giữa hai rặng thông xanh hùng vĩ dưới trăng mờ tỏ, Văn Bình đã liều mạng mang đầu ra trình diện. Vì chàng không còn can đảm chịu đựng thêm được nữa. May cho chàng (may hay, là không may?), giai nhân chỉ bước xuống xe để làm hiệu cho người vô hình ở trong biệt thự. Nàng cầm sẵn trong tay một cây đèn bấm. Loại đèn hiệu đặc biệt này chỉ nhỏ bằng thỏi son môi, và phát ra một tia sáng hồng ngoại tuyến, mắt không nhìn thấy.

Một phút sau — đúng một phút sau — cổng giữa được mở ra từ từ. Cửa sắt được xê dịch bằng máy điện. Chắc giai nhân thông báo với toán người gác hoặc máy rô-bô kiểm soát trong nhà, và trong nhà bấm nút cho cửa sắt mở ra.

Giai nhân trèo lên xe Lin-côn. Cổng sắt chỉ hé vừa đủ cho chiếc xe hơi Hoa Kỳ chạy lọt vào.

Văn Bình không thể bỏ lỡ dịp may bằng vàng. Xe Lin-côn kiểu Executive này có cái «cốp» sau khá độc đáo, nó dài, rộng, và rất lớn đã dành, nó còn có một chỗ trống giữa hai đèn hậu, bên trên cái pa-ra-sốc nữa. Cái cốp xe, tức pa-ra-sốc, to gấp đôi cốp xe khác của Mỹ, mà xe hơi Mỹ đã là xe hơi lắp cốp xe đồ sộ nhất thế giới. Văn Bình có thể nằm ép trong chỗ trống, hoặc giản dị hơn, bám lấy cốp xe không lồ. Chàng bèn chọn giải

pháp thứ hai : trong chớp mắt chàng đã bỏ đến cốp xe.

Suýt nữa chàng bị mù mắt. Nhẹ ra thì da mặt cũng bông rộp. Vì chàng vừa đeo tông teng vào pa-ra-sốc thì một luồng khói nóng rục từ ống sấp-măng phụt ra. Trời đất quý thần ôi. cả thấy có 2 ống sấp-măng. cái nào cũng lớn như ống khói tàu hỏa, luồng khói đã bị lớp vải dày và cái quạt máy chặn lại mà da thịt chàng còn kêu sèo sèo như rán mỡ, nếu nó nhắm mắt thì chưa biết tai hại đến đâu. Không phải lần đầu chàng bám dit xe và bị «ăn» khói nóng từ «bô» thụt ra, song đây là lần đầu chàng được thưởng thức sức nóng của động cơ xi-u xiu 10 ngàn phân khối và non 500 mã-lực. Nghĩa là gấp 20 lần xe tắc-xi con cóc của Saigon..

Văn Bình nặng hơn 70 kí, nhưng không làm cốp xe xệ xuống. Vì xe này được gắn ống nhún dầu. Xe chạy êm và nhanh như trượt trên băng. Xe vượt khỏi cổng thì cửa sắt từ từ đóng lại.

Văn Bình thả mình xuống nệm cỏ. Trong vườn cũng trống toản thông. Những rặng thông cao vút che hầu hết trời trắng. Trên con đường có chỉ lốm đốm những chấm sáng nhỏ. Cảnh trí rất thuậ. lợi cho chàng biểu diễn trò cút bắt.

Chàng lăn tròn đến một góc thông. Trong khi

ấy chiếc Lin-côn quý phái đã chạy hết con đường cỏ, rẽ trái, và lái tuốt vào gần ga-ra. ở phía sau một giàn cây xum xuê. Phần vì rặng thông san sát, phần vì giàn cây leo, Văn Bình không nhìn thấy gì nữa. Giai nhân chạy vào ga-ra hay chỉ đậu xe bên ngoài, chàng không biết.

Có rất nhiều điều chàng không biết và chàng cần biết. Tòa nhà bí mật này của ai ? Nữ lưu đẹp tuyệt vời là ai ? Nàng đến đây làm gì ? Nàng có liên hệ ra sao với Phù Dung, Mai Lăng và cái vòng-ước go-đo-chong-giom quái đản ?

Chàng có thể bèn gót giai nhân mà không sợ bại lộ. Song chàng vẫn nằm bất động dưới gốc cây. Trong thâm tâm chàng không nghĩ đi theo giai nhân vào trong nhà là có lợi. Hội này, chàng nhận thấy điện thoại bị nghe trộm. Nhân viên Phán Giám không thể không lưu ý đến địa chỉ mà Nicôn đọc cho chàng ghi. Họ phải tiên liệu chàng đến đây trong đêm nay. Và họ phải bố trí theo dõi chặt chẽ và đưa chàng và xiếc. Lần này họ sẽ không dễ xông chàng như lần trước nữa.

Nhưng cũng có thể Phán Giám chưa phăng ra. Thường lệ, điện đàm được thu bằng tự động, sớm nhất là sáng hôm sau bằng nhựa này mới được mang đến cơ quan chuyên môn để nghe, sau đó,

còn qua các thủ tục trình xét rừm rà... Trong trường hợp này chàng có thể hoạt động an toàn,..

Tuy nhiên, chàng chưa vội ra tay. Chàng vẫn cảm thấy một sự rợn rạo khác thường đè nghẹt cuống họng. Biệt thự được phòng vệ bằng máy móc điện tử thế tất trong vườn dang còn những cặp mắt, những vành tai đặc lực khác. Vì vậy chàng cần nắm bắt động đờ quan sát hệ thống canh gác của đối phương.

Đột nhiên tóc gáy chàng dựng lên tua tủa như những sợi sắt. Nguyên nhân làm chàng sồn ốc là tiếng phì phì rất nhỏ nhưng đợm về ghé rợn từ bên phải vẳng lại. Gió đang thổi từ trái sang phải. Tiếng phì phì này lọt vào thính giác chàng mặc dầu ngược chiều gió, chỉ tiết ấy chứng tỏ nó được phát ra ở cận bên chàng.

Đó là âm thanh quen thuộc của rắn. Nhà giàu ở biệt thự rộng bát ngát thường nuôi chó săn, gần đây có người lập di thay thế bệt-giê bằng một số thú dữ sống trong rừng rậm được bắt về huấn luyện, như khỉ, cạp, báo, và đặc biệt là một giống beo vẫn chạy nhanh hơn ngựa tên là chi-ta. Nhưng đặc lực hơn hết vẫn là giống rắn, ban đêm chủ thả ra khỏi chuồng, ban ngày nhốt lại.

Đối với Z-28, phương pháp giữ nhà bằng rắn độc không có gì mới lạ. Theo lệnh ông tổng giám đốc chàng

đã sang tận nước Costa Rica, ở dọc bờ biển Thái bình Dương, thuộc Nam-Mỹ để nhập nội một số rắn độc. Quốc gia này có nhiều rắn độc nhất thế giới, dân số chưa đến 2 triệu trên một diện tích chưa đến 20 ngàn dặm vuông mà hàng năm có từ hai đến ba ngàn người bị rắn độc cắn. Costa Rica có cả thảy 15 giống rắn độc. Đặc nhất là rắn hắc-hồ (1) Nó chỉ dài từ một mét đến mét rưỡi, thân tròn lẳn và nhẹ bấc, song nó ngọam ai là chết. hoặc phải điều trị ngay mới thoát hiểm. Sở dĩ rắn hắc-hồ đáng ngại nhất vì nó chỉ cần p'ưn ra 2 mili-gam nọc độc là giết được một người to lớn.

Văn Bình đã đóng cũi, chở rắn hắc hồ về Saigon. Ông Hoàng đem dùng một số để chữa nọc rắn cắn, số còn lại, ông cho sinh sôi nẩy nở và cho huấn luyện đặc biệt để phòng vệ những trang trại và nhà mát của Sở ở ngoại ô Saigon, Vũng Tàu, Nha Trang, Hà Tiên và Đà Lạt.

Chàng đã tập quen với nhiều độc được, phòng bị có khi bị đầu độc, chàng cũng giành nhiều công phu để tập quen với nọc rắn độc. Bởi vậy, trừ phi

(1) rắn hắc hồ (hoặc rắn hồ-đen) thường có những vòng tròn đen sì quanh thân hình. Nó gồm 3 loại, hắc hồ *Notechis sculatus* ở Úc châu, hắc hồ *Borthrops atrox* (hoặc *jararaca*) ở Nam-Mỹ và hắc hồ *Borthrops insularis* ở đảo Queimada Grande, ngoài khơi nam bộ Ba Tây.